

Thời gian gần đây, thấy có vài vị đề cập đến chuyện LM lấy vợ. Hôm nay Lão đọc xong email của một ông tu xong, về việc LM lấy vợ, Lão ngồi nghĩ lung tung một hồi, rồi phát lên cười đến chảy nước mắt. Bà Lòà từ trong bếp bước ra, thấy Lão ngồi cười một mình mà hai con mắt ướt nhep, tưởng đâu Lão bị ma nhập, hay là già cả rồi tự dung phát điên, nên bả hỏi:

- Chuyện gì mà ông vừa cười vừa khóc một mình? Bộ nhớ chuyện “phong lưu” hồi trai trẻ hay sao vậy ông già?

Lão trả lời bả:

- Chuyện bí mật, không liên can gì tới tình cũ, không dính líu gì tới “người xưa”, càng không động phạm gì tới bà! Dẫu có nhớ chuyện xưa, thì chỉ có cười ngất, chớ làm gì phải khóc, vì tui đâu có bị thất tình hay bị ai “đá” bung be sườn hồi nào đâu mà khóc hận! Bà cứ để yên cho tui cười, tui khóc mình ên cho đã. Hôm nào quờn, tui kể cho bà nghe.

Bả cầm cuộn giấy và chai Windex quày quả trở vô bếp để lau chùi tiếp. Lão thấy vừa cười vừa khóc một mình không đã, cho nên mở máy đánh lóc cóc cho thiên hạ đọc chơi.

LM lấy vợ, là chuyện người ta bàn ra tán vào, tốn hồng biết bao nhiêu nước miếng, giấy mực, và nó đã xưa như trái đất. Lão không có khả năng mở xẻ chi li, bằng những lý lẽ cao siêu, mệt lắm!

Lão chỉ muốn viết vài ý tưởng rất tầm phèo, rất đời thường, ai đọc cũng hiểu, ai nhìn cũng thấy, mới lóc lên trong đầu, làm cho Lão vừa cười vừa khóc, vậy thôi. Ai khen, chê, kệ họ!

Tại sao Lão vừa cười vừa khóc khi nghĩ tới LM có vợ? Nhiều ý do lắm:

1. Cách xưng hô

Giáo dân gọi LM là cha. Vậy gọi “bà LM” là gì? Gọi mẹ? Gọi má? Hồng dám đâu! Phụ mẫu của LM, được người ta nâng lên thành “ông bà cố”, Lão đã thấy chướng lắm rồi. LM được phong thánh chức, gọi là cha, là ông, là gì gì.... cũng được, nhưng cha mẹ của LM đâu có chức gì, cũng chẳng bà con ruột thịt, mắc mớ gì phải gọi “ông bà cố”? “Bà LM” chỉ lấy LM, cũng chỉ thuộc “diện ăn theo”, chớ có được phong bất cứ chức thánh nào mà bắt người ta gọi bằng mẹ, bằng má! Hồng gọi như vậy, thì gọi bằng gì? Thím Hai, cô Ba, chị Tư, em Năm, cháu Bảy,...? Nghe cũng tức cười làm sao! Gặp cha sờ đèo bà xã đi shopping, giáo dân chào làm sao? Chào cha, Chào má! Chào cha, chào thím Hai! Chào cha, Chào cháu Tư! Chào làm sao mới khỏi thấy kỳ cục? Lão không nhịn được cười.

LM có vợ được, thì GM cũng có vợ được. Why not? Vậy vợ của Đức cha phải gọi bằng gì? Đức mẹ? Đức bà? Hồng dám đâu! Bỏ qua đi Tám! Hồng có Lão trong đó rồi! Gặp Đức Cha chở bà xã đi hóng gió, giáo dân chào làm sao? Bà xã của Đức cha ông ẹo đòi tháp tùng để coi ông xã mũ gậy xúc dầu, ban phép Thêm sức. Họ đạo, giáo dân phải chiêm trống chào đón kiểu gì coi cho được? Đức cha bận áo lễ, mũ gậy đại trào, có “Đức mẹ” kê kê một bên, hay lót lót theo sau, tay dẫn, tay bồng,... còn ra thể thống gì? Lão lại cười.

Linh Mực Lấy Vợ

Gia Cát Lòà

Cách xưng hô thật ra chỉ là chuyện lớn ở VN, chớ ở các nước khác, nó nhỏ xíu, đâu có thành vấn đề. Cứ “you”, “vous”, “ni”... là xong. Đề Lão viết tiếp vài chuyện lớn hơn chuyện xưng hô nhiều.

2. Vợ đẻ

Cha sở đang dâng lễ trên bàn thờ, có người ghé tai bỏ nhỏ: “Bà xã của cha đang chuyển bụng! Gấp như lửa cháy rừng công viên Yosemite ở California, như tsunami ở Nhật tràn tới ngạch cửa, như đê sông Hồng sắp vỡ, không cách gì nín được!” Nghĩ tới cái gương mặt tái xanh, mắt hờn của cha sở, Lão lại không nhịn được cười.

Cha làm sao bi giờ? Dâng lễ tiếp hay bỏ bàn thờ, bỏ giáo dân, vắt giò lên cổ mà chạy về đưa vợ đi “xưởng đẻ” để “tranh thủ” đẻ cho kịp?

Vợ đẻ là chuyện lớn, rất lớn, vô cùng lớn, không có chuyện gì lớn hơn! Vợ đẻ mà không lo, không dòm tới? Cha sở liệu hồn! Sau khi đẻ xong, “mẹ tròn con vuông”, bà xuất viện rồi, sẽ “tính sổ” xong phẳng! Chuyện “cắm vận” đầu tiên chắc ăn như bấp là cha sở sẽ ca bài “muôn đời ngủ sofa”!

Tiếp tục dâng lễ, mà lòng trí cứ nghĩ tới chuyện vợ đẻ, tới đứa con sắp chào đời, trai hay gái, đẹp hay xấu, nguyên vẹn hay tật nguyên,... thì lời nguyện nào bay lên tới Thiên Nhan đây? Kẹt dữ lắm! Khóc không được, cười cũng hông xong cha sở ơi! Lão không cười, mà bật khóc.

3. Lương bổng

LM ở Mỹ lãnh “lương chết đói”. Tu mà! Giàu có thì dễ xuống hoả ngục lắm, Chúa nói vậy. Phúc Âm nào, đoạn nào, câu mấy, Lão quên mất, mà cũng làm biếng tra quá. Ai siêng thì tự đi lục mình ên đi!

Ở VN, các họ nghèo không tiền bổng lễ, LM “te tua”. Có thêm vợ con đùm đê, làm sao mà sống? Hông có chuyện “một mái nhà tranh, hai trái tim vàng” đâu! Ở Mỹ, lương LM xài một mình còn không đủ, lấy đâu nuôi vợ nuôi con? Rồi mua xe cộ, cho con cái học Đại Học, phải mua bảo hiểm sức khoẻ,... Sau cái vụ Obamacare, người nào người nấy “trắng dờ con mắt” vì bảo hiểm cũ bị cắt, bảo hiểm mới giá tăng gấp đôi, làm sao mà lo nổi cho cả gia đình vợ con cha sở! Những kẻ đã từng “hồ hởi phấn khởi” tin theo ông “Tông lèo”, giờ này khóc hận!

Tiền của nhà thờ là tiền từ bá tánh. Dùng vào việc mục vụ, bác ái, không thành vấn đề, nhưng dùng để nuôi cả một gia đình của LM từ A đến Z, thì coi bộ hông ai thèm móc túi đâu! Hông dám đâu! Hông có Lão trong đó đâu!

Chưa nói tới, nếu lỡ gặp “bà LM” xanh xe, ham chung ham điện, ham mode thời trang, ham shopping, ham hàng hiệu, cha sở đào đâu ra tiền để cung phụng? Gặp bà LM ham vàng vòng, hột xoàn (đàn bà mà không ham mấy thứ quí đó mới là lạ), thì cha sở còn “chết lớn” hơn nữa!

“Đói ăn vụng, túng làm liều”, cha sở sẽ tìm cách xoay sở. Xoay cách nào? Trời biết! Lão chỉ âm thầm cầu nguyện cho cha sở đừng đi... ăn trộm, mà... ủ tờ! Lão khóc tiếp.

4. Hoạn Thu

Nếu cha sở lỡ cưới nhầm một bà Hoạn Thu thì sao? Đàn bà không ghen cũng giống như ớt hông cay? Ớt nào mà chẳng cay? Trời ơi! Lão thiệt không dám tưởng tượng tiếp! Tối ngày ghen bóng ghen gió! Cha giảng mà nhìn về phía phe kẹt tóc, thì sau lễ sẽ “dậy sóc Bom Bo”! Gặp bà “chăng lừa” thứ thiệt, bà nổi con “tam bành lục tặc”, không chờ tan lễ, mà quậy liền tức khắc, thì “trời long đất lở”, nhà thờ trở thành cái chợ! Đàn bà mà chịu quậy, sẽ “coi trời bằng vung”, đừng hông có ai can được! Nhà thờ, giờ lễ, bà cóc có care! Chơi luôn! Cần nắm tóc, xé áo quần cái con “hồ ly tinh” dám “đá lông nheo” với ông chồng LM của bà, bà cũng chơi xả láng, chơi tới nước! Lão lại khóc.

5. Chuyện phòng the

Tình dục trong đời sống hôn nhân là chuyện “thiên kinh địa nghĩa”. Nếu cha sở vừa cưới một cô vợ trẻ, nõn nà, thơm như múi mít, lễ nào cũng quì bàn đầu xem chồng làm lễ, thì cha sở làm sao mà dâng lễ? Vừa dâng lễ, vừa nhìn vợ, vừa phát... thèm! Đàn ông nhìn đàn bà mà “chảy nước dãi”, là có tội rồi. Chúa nói vậy! Ai siêng thì chạy đi kiếm cuốn Phúc Âm ra, tra coi đoạn nào, câu nào dùm cho Lão làm phước. Chồng nhìn vợ mà “thèm”, thì không phải là “nghĩ bần”, mà nó hoàn toàn “hợp pháp” qua bí tích Hôn phối. Nhưng ông chồng LM đang dâng lễ mà “nổi chứng ngứa”, thì dù hợp pháp, nó cũng vô cùng kỳ cục! Nó “tục hoá” chốn thánh, giờ thánh! Lạy Chúa tôi! Tội lỗi! Tội lỗi! Hông được đâu! Hông được đâu! Lão khóc rống.

6. Tò le

“Bà LM” cũng có bạn có bè. Hứng chí lên tâm tình với chị em bạn thân chuyện phòng the. Lỡ họ không kín miệng, đem tung lên YouTube, Facebook, Twitter,... thì cha sở sẽ nổi tiếng không thua gì nàng Paris Hilton! Cô tiểu thư “giàu trong trứng giàu ra” đó, của cải do thừa hưởng thì nhiều vô kể, nhưng “của trời cho”, nhìn kỹ cũng không hơn con khô mực bao nhiêu. Vậy mà chịu khó đem cái clip phòng the, khoe cái vốn luyên rất khiêm nhường đó, cũng nổi đình nổi đám một thời trên Net. Đã nổi tiếng vì giàu, nàng đem khoe ba cái chuyện đó, nàng lại càng nổi tiếng hơn. Còn cha sở mà đem chuyện đó ra khoe, chỉ có độn thổ! Phải đội cái gì để giấu được mặt mũi đây! Chúa ơi! Còn gì mặt mũi, còn gì tôn nghiêm cha sở của con! Con làm giáo dân cũng phải đội cái gì đây! Lão khóc nữa.

7. Cơm không lành, canh không ngọt

Mưa thuận gió hòa, trong ấm ngoài êm thì thôi. Lỡ giông tố nổi lên, vợ chồng cha sở “cơm lạnh, canh thiu”, chửi bới nhau như cơm bữa thì sao? Đời sống vợ chồng, có gia đình nào mà “chén đĩa không bay”, hay nhiều lần “nhà cháy”? Ai khuyên cha sở, ai khuyên “bà LM”, ai chữa cháy cho gia đình cha? Cha dạy con chiên của mình thương yêu, bác ái, hoà thuận, mà cha “tề gia” hồng xong thì còn dạy ai? Ủa! Cha tốt lành, tại “bà LM” luôn gây sự, chớ nào tại cha! So what? Cha tự lựa vợ, gặp “bên đục”, cha có bỏ để kiếm “bên trong” được không? Chết cứng cha ơi! Cha khóc. Lão cũng khóc.

8. Ly dị

Lỡ bà LM hết thương LM, nhứt định dẫn cha sở ra trước quan toà, đòi “đường anh anh đi, đường em em đi”, thì cha sở làm sao? Ở Mỹ tỉ lệ ly dị đến 50% đó! Ai dám bảo đảm LM và bà xã sẽ sống đến răng long tóc bạc mà không trở chứng, không quay lưng đá giòi lá? Ngặt à! Gắt củ kiệu lắm chớ hồng phải chuyện chơi đâu! Giáo Hội đang nhức óc ba cái vụ giáo dân ly dị. LM mà ly dị thì Giáo Hội sẽ xử làm sao? Làm sao giải phép hôn phối cho LM? Lão không tưởng tượng được! “LM ly dị” là những từ có lẽ không bao giờ có trong tự điển!

Chúa dạy “một vợ một chồng”. LM thay mặt Chúa dạy lại con chiên “một vợ một chồng”, vì “những gì Thiên Chúa ràng buộc, không ai có quyền tháo gỡ”. Vậy làm sao LM có thể được biệt đãi hơn giáo dân tron? Đây có lẽ mới là lý do quan trọng nhất trong các lý do để GH cấm LM lấy vợ. Muốn LM không ly dị, cách hay nhất, không có cách nào hay hơn, đó là cấm LM lấy vợ. That’s it!

Giả dụ, chỉ giả dụ thôi, chuyện ly dị tron tru cả phần đạo lẫn phần đời. Thời gian chờ ly dị, giáo xứ sẽ chia thành hai phe, một bên binh cha sở, một phe binh “bà LM sở”. Lờ qua tiếng lại, đại chiến thiên miền!... Giáo xứ loạn! Sau khi ly dị, sẽ đến chuyện tiền cấp dưỡng cho mẹ con bà trước, tiền nuôi con bà sau? Rồi con anh, con em, con chúng ta, sau khi có “thuyền mới”,... Ôi! Trăm ngàn chuyện! Vậy còn lòng trí đâu, giờ nào cho Chúa, cho con chiên? Cha sở ly dị xong, chắc cũng phải vô nhà thương điên để trị bịnh tâm thần đã tới thời kỳ chót! Lão khóc rống!

9. Sư tử Hà Đông

Cha sở quyền uy hét ra lửa. Cha sở cưới nhằm bà vợ “chăng ăn trăn quắn”, dữ như “chăng lửa”. Dẫn lòng không được, cha xáng cho bà mấy bộp tai. Bà bấm 911, gọi police đến còng tay cha sở nhốt vô tù, thì ai làm lễ, ai giải tội, ai lo chuyện hội đoàn của nhà xứ? Đàn bà có người hiền người dữ, mà thường là dữ, đa số dữ. Xác suất để LM kiếm được một bà vợ hiền, nó nhỏ như hột cát! Lão tận mắt thấy, có một bà hồi còn làm bà phước, mặc áo dòng, tay lần chuỗi, hôn phiêu diêu,... như thần, như tiên, như thánh. Đúng là “hiền như ma sơ”! Đạo đức như bà phước! Nhưng khi hoàn tục, cởi áo dòng ra làm người phàm, lấy chồng, sinh con, tự nhiên đánh đá, chanh chua, ích kỷ, nhỏ mọn, y như... đàn bà thiệt! Tu nhiều năm còn dzậy, hưởng hồ không tu! Lão nói chỉ thấy có một người, chớ hồng phải gom hết mây bà phước tu xuất đâu! Bà Nghiệm, bà Châu, cô Diễm Trang, và mấy bà phước tu xong của phe ta, bà nào bà nấy hiền như cục bột, chắc chắn hồng có hề nhau đánh hội đồng Lão? Một bà, Lão chống cũng không nổi vì tuổi già sức yếu! Lão còn xí quách đâu mà chống đỡ cả một đội quân hùng hậu!

Nghĩ tới chuyện cha sở “dén” nhằm một bà chẳng thứ thiệt, Lão khóc nữa.

10. Hàng xóm

Cha sở có vợ. Cha phó cũng có vợ. Mỗi gia đình sinh chừng 10 đứa con, vì người công giáo nói chung, LM nói riêng, đâu có thể “kế hoạch hoá gia đình”, đâu cách nào ngừa thai. Ngừa theo phương pháp tự nhiên hả? Khó như lên trời, vì nó phản tự nhiên. Nè! Lúc bà “bật đèn xanh an toàn trên xa lộ”, là lúc bà “lạnh” như com nguội, chán chết! Lúc bà “nóng như hồ” là lúc bà sẵn sàng “sản xuất” con nít đó! Đàn bà “nóng” và “lạnh” theo chu kỳ hàng tháng. Đàn ông muốn “nóng” là nóng, “nóng” thật thường, “nóng” vô căn cứ, “nóng” quanh năm suốt tháng, đâu có chu kỳ!... Đẻ 10 đứa là chuyện khó tránh khỏi!

Bao nhiêu nhân mạng sống chung trong một nhà xứ, thì làm gì có hoà bình “thiên thu vạn đại” được? Các “bà LM” đổi mặt nhau ngày này sang ngày khác, chắc gì không háy nguýt? Sự va chạm giữa hai đám con của cha sở, cha phó, là chuyện “chắc như đinh đóng cột”. Con cha phó “đục” con cha sở! Vì bênh con, hai cha ấu đá! Hai “bà LM” ấu đá. Giáo dân có việc ghé nhà xứ mà chứng kiến cảnh cãi vả giữa cha sở, cha phó, giữa “bà LM sở” và “bà LM phó”, giữa đám con của các bà với nhau,... thì làm sao? Đó là chưa nói tới chuyện: nhà xứ phải xây bao lớn, mấy tầng lầu, bao nhiêu phòng ngủ, nhà vệ sinh, tủ bàn ghế,... cho chừng ấy người ở! Lão lại khóc.

Còn nhiều chuyện “cười ra nước mắt” nữa:

- Lỡ rước nhầm bà xã có tính trăng hoa, trác nết, cha sở bỏ nhà thờ, nhà xứ, đi rình bắt ghen hoài thì sao?... Nếu “bà ăn nem”, cha sở ứng phó làm sao? Đàn bà ngoại tình ở VN có phần ít hơn đàn ông, do lễ giáo, truyền thống,... nhưng ở các nước phương Tây, mọi người bình đẳng, “không ai thua ai” đâu à ghen! Cha sở giả đui giả điếc, hay ly dị?
- Lỡ sinh ra một bầy “LM con” du côn du đảng, hút sách, cướp bóc giựt dộc, thì sao? “Cha nào con nấy” là chuyện thường. “Cha mẹ hiền sinh con dữ” cũng là chuyện rất thường trên đời này. Không có gì bảo đảm con cái của LM sẽ là những đứa con tốt.
- Lỡ bà LM có máu “đỏ đen” nợ nần chồng chất, đám cho vay lãi cao kéo đến phá xập nhà xứ thì sao?

Toàn những chuyện có thể xảy ra, chớ hỏng phải do Lão phóng đại, hay đặt điều bêu riếu để hù mấy cha “nồi chửng ngựa” đòi lấy vợ đâu! Lão chấm hết những chuyện cười ra nước mắt ở đây. Ai muốn cười, muốn khóc tiếp, thì cứ nghĩ tiếp đi! Còn trăm ngàn chuyện, mà dù là “người cõi trên”, “thần thông quảng đại”, cũng chưa chắc tiên liệu được. Lão thấm mệt rồi! Thôi, để Lão ráng viết thêm vài sự kiện có thiệt, xưa, nay, và đôi điều vẫn còn lảng vảng trong óc, trước khi kết luận, rồi hãy đi kéo một gaio thuốc lào cho bổ phổi.

1. Nếu việc LM lấy vợ là một giải pháp tốt, thì Giáo Hội đã không bỏ đi.

ĐGH Francis đã nói: “LM phải độc thân, là kỷ luật, chớ không dính gì đến tín lý”. Kỷ luật thay đổi được. Sở dĩ Giáo Hội không thay đổi, là bởi vì nó không tốt, không có lợi cho ai cả. Tất cả vì lợi ích của Giáo Hội, của tín hữu, và của LM nữa. Giáo Hội buộc LM không được có vợ. Đó là kỷ luật mà các LM phải tuân thủ.

Nhiều người nại lý do LM càng ngày càng thiếu, nên để LM lấy vợ thì số cung mới đủ cho cầu. Họ đưa ra bảng thống kê đại loại:

- Năm 1960, Giáo Hội Mỹ có khoảng 60,000 LM.
- Năm 2013, con số rớt xuống dưới 40,000, trong khi dân số Công giáo tăng khoảng 17% tính từ năm 1960.
- Hiện ở Mỹ có khoảng gần 30,000 LM xé rào, bỏ đi lấy vợ. Nếu huỷ bỏ luật độc thân, thì các LM đó sẽ quay lại nhà xứ. Giáo Hội Mỹ tự nhiên có thêm 30,000 LM từ các hàng cùng ngõ hẻm chui ra! Khoẻ cho Giáo Hội quá chừng! Còn những người vừa muốn làm LM, vừa muốn có vợ để “hú hí”, cũng sẽ ghi danh ào ào vào các Đại Chủng Viện. LM tha hồ dư!
- Có khoảng 100 LM ở Mỹ có vợ con. Họ là LM của các Giáo Hội khác, muốn gia nhập Giáo Hội Công Giáo, được sự chấp thuận của ĐGH, và không bị buộc bỏ vợ con. Các LM này làm mục vụ rất tốt, không thua gì các LM độc thân.

Họ nói không phải là vô lý, nhưng Giáo Hội cân nhắc rất kỹ chuyện lợi và bất lợi. Cái bất lợi cao hơn nhiều, nên kỷ luật độc thân vẫn tồn tại. Chúng ta nên tin tưởng vào quyết định của Giáo hội.

2. Chúa cũng nhất người đồ đệ độc thân.

Mười hai Tông đồ Chúa chọn, ai cũng vợ con đùm đê, trừ Gioan. Ngài là Tông đồ duy nhất trẻ tuổi, đẹp trai, còn “gìn”. Đó là “môn đệ được Chúa yêu nhất” ai cũng biết (Gioan, 13:23-25). Gioan “nhõng nhõo” nhất, bằng chứng là chỉ có một mình ngài mới ngả đầu vào lòng Chúa trong bữa tiệc ly.

Trước lúc tắt thở về với Chúa Cha, Người cũng ân cần giao Đức Mẹ cho người đồ đệ trẻ, độc thân, được Người yêu thương nhất. Giao mẹ mình cho mấy tên đồ đệ có vợ con, họ có thể không dám “bạc đãi” mẹ, nhưng chắc gì họ thương mẹ mình bằng Gioan, vì có ai quý hơn vợ, hơn con của họ? Chúa biết rõ.

3. LM đòi lấy vợ là “lợi ngược dòng”.

Sau khi Chúa thăng thiên, ban Thánh Thần cho các Tông đồ, mỗi người một ngả đi rao giảng Tin Mừng. Tông đồ Công vụ không thấy nói, nhưng Lão tin rằng các Tông đồ đều từ già vợ con, một thân một mình đi truyền giáo. Bỏ vợ bỏ con để theo Chúa, xem ra cũng tuyệt tình và vô trách nhiệm với vợ con, nhưng lo cho vợ con thì sẽ “tuyệt tình” với Chúa, vì Chúa đã nói: “Nếu ai đến với Ta mà không ghét cha mẹ, vợ con, anh chị em, và cả đến mạng sống mình nữa, người ấy không thể làm môn đệ Ta (Luca, 14:26). Người có vợ, Chúa còn biểu bỏ, để theo Người. Vậy đời nào Chúa lại muốn người theo Chúa mà còn nghĩ đến chuyện lấy vợ? Lão nói vậy có chí lý không? Không tin Lão, thì đi hỏi Chúa đi! Như vậy LM đòi lấy vợ đúng là những kẻ “lợi ngược dòng”!

4. Đi tu và tuân giữ luật độc thân là tự nguyện.

Đâu có ai cầm súng chia vô màng tang, hay dí dao vào cổ, bắt ép mình phải đi tu làm LM. Muốn tận hiến đời mình để phục vụ cho trọn vẹn, thì chấp nhận cuộc sống độc thân. Không muốn sống độc thân thì “xuống núi”, lấy vợ sinh con. Muốn cả hai? Muốn “lời lãi cả thế gian này” sao? Lão mê gái, mê “quá cỡ thợ mộc”, nên đã bỏ CV đi theo bà. Lão vẫn hãnh diện đi khoe cùng làng về cái thành tích “mê gái” đó. Đó là một chọn lựa rất quang minh chính đại, nếu không muốn nói là thánh thiện, cho nên Lão không có gì phải mặc cảm hay xấu hổ! Đó là ơn gọi của Lão và của tất cả những bạn bè đồng môn “tu xong” của Lão.

5. Đừng cầm cày mà ngó lại phía sau.

Chúa cũng nói vậy. Ai siêng thì lật Phúc Âm ra coi Chúa nói ở khúc nào trong ba năm bôn ba rao giảng. Lão đi lục lợi hoài mệt quá! Ngày xưa hồng có xe, hồng có siêu xa lộ, nên Chúa dùng hình ảnh người cầm cày. Thời này chắc chắn Chúa sẽ dùng hình ảnh bác tài ôm tay lái. Lái xe mà liếc ngang liếc dọc cũng đủ toi mạng, huống hồ là quay lại. Chết ban xác! Muốn làm tròn trách nhiệm của một người chồng, một người cha, thì còn giờ đâu lo việc Chúa. Đã quyết tâm theo Chúa, thì còn “tơ tưởng” đến chuyện vợ con làm gì. Đàng nào cũng không trọn. Đừng “đứng chàng hảng”! Đừng quay nhìn hướng khác. Hãy ôm tay lái, nhân ga, dzọt thẳng. Hãy anh dũng đi trọn con đường tận hiến mà mình đã tự nguyện chọn lựa.

6. Sex là một ân huệ Chúa ban cho con người.

Tình dục là bản năng tự nhiên Chúa ban. Nó chẳng có gì là xấu xa, ghê gớm. Người Á Châu nói chung, người Việt nói riêng, đặc biệt là phái nữ, ít có ai muốn, hay dám đề cập đến sex, dù nó vẫn hiện hữu trong từng tế bào của bản thân mình. Hãy nghiêm túc nhìn vấn đề, chớ đừng phủ nhận hay né tránh. Người Mỹ không những mạnh miệng, mà còn tốn công, tốn của, để nghiên cứu về sex như bất cứ lãnh vực nào đáng đáng đến đời sống con người. Lão lên net, đánh mấy chữ: “How often men think about sex?” thì lập tức, có hàng tỷ thông tin hiện ra, đọc tới tét Công gô cũng chưa hết. Vài thí dụ:

- Kinsey Institute, một tổ chức nổi danh khắp hoàn cầu, do bác sĩ Alfred Kinsey sáng lập, khoảng thập niên 1940, chuyên nghiên cứu về sex, đã đưa ra những thống kê làm cho thế giới giật mình. Kết quả của chương trình nghiên cứu năm 1950 cho thấy: Trung bình, 54% đàn ông và 19% đàn bà nghĩ về sex vài lần trong một ngày. Trong những người đàn ông tham gia vào research, có nhiều người nghĩ về sex mỗi phút, mỗi 15 giây, thậm chí mỗi 7 giây! Chỉ cần quan sát xung quanh ta, khỏi khảo sát, tra cứu chi cho mệt: Trong bất cứ câu chuyện “trà dư tửu hậu” nào, ở bất cứ nơi đâu, từ mũi lõ đến mũi tẹt, từ da trắng, da đen đến da vàng,... đám đàn ông quanh quần chuyện trời trăng mây nước một hồi, thế nào cũng đem chuyện “tác rưởi dưới rún” ra mà tán. Đàn bà cũng biết “nói trây” chớ hồng riêng gì đàn ông. Sex luôn hiện hữu khắp mọi hang cùng ngõ hẻm.

- Gần đây nhất là kết quả nghiên cứu của trường Đại học Ohio State University, do giáo sư Terri Fisher làm trưởng nhóm. Kết quả được đăng trên tờ Journal of Sex Research, số tháng Giêng 2012. Họ tiến hành trên 120 nam sinh viên và 163 nữ sinh viên, tuổi từ 18 đến 25. Kết quả, trung bình một người đàn ông nghĩ về sex 19 lần một ngày, và đàn bà là 10 lần một ngày. Đó là con số trung bình. Tính riêng lẻ, thì đàn ông nghĩ về sex từ 1 lần/ngày đến 388 lần/ngày, còn đàn bà thì từ 1 lần/ngày đến 140 lần/ngày, tùy theo thể chất, môi trường xung quang, mức độ hormone trong cơ thể mỗi người,...
- Bác sĩ Louann Brizendine, tác giả quyển “Female Brain”, viết trong sách của bà: “Men think about sex every 52 seconds, and women once a day...”
- Chuyên gia về Sex, ông Ian Kerner, trong talk show buổi sáng, ngày 3 tháng 12, 2011 trên đài truyền hình CBS, đã nói rằng: “Đàn ông nghĩ về sex mỗi 7 giây, tức là khoảng 8000 lần trong 16 giờ không ngủ của một ngày, theo như kết quả từ thống kê của Kinsey Institute, thì hơi cường điệu một chút, nhưng không phải là quá đáng, vì chính bản thân tôi, hồi còn thanh niên, lúc đi học Đại Học, tôi luôn luôn nghĩ về sex. Người nào không nghĩ về sex lần nào trong ngày, là người có vấn đề, nên đi tìm chuyên gia Sex Therapist để chữa bệnh!”

Xem qua những dữ liệu đó, ai cũng phải công nhận hai điều: Sex là bản năng, và đàn ông thì nghĩ về sex nhiều hơn đàn bà. Tùy theo mức độ hormone Testosterone trong cơ thể mỗi người đàn ông, mà mức độ nghĩ đến, muốn có sex, nhiều hay ít. Kềm chế, đè nén, hay triệt tiêu nó, có phản tự nhiên, và có thể làm được hay không?

Người đi tu là tự nguyện hy sinh, là tự nguyện chiến đấu để thắng lướt sự đòi hỏi của bản năng, là tự nguyện từ bỏ cái khoái cảm của sex, một ân huệ Chúa ban. Rất khó, nhưng nó không phải là một thứ gì kinh khủng đến nỗi không thể từ bỏ hay vượt qua được. Có biết bao nhiêu tu sĩ sống đời độc thân từ ngàn xưa đến nay. Cũng có người xé rào, ăn vụng,... nhưng đó không phải là con số đáng kể so với các bậc chân tu.

Lão không bao giờ quên cầu nguyện cho các LM trong bất cứ giờ lễ nào. Xin Chúa gìn giữ những tông đồ mà Người đã chọn. Xin ban sức mạnh để các LM của Chúa đủ sức vượt qua những cám dỗ, bởi vì các ngài vẫn là con người, là đàn ông, với đầy đủ mọi bản năng và mọi đòi hỏi của xác thịt, như bất cứ một người đàn ông bình thường nào trên đời này.

Lão là đàn ông 100%. Lão nhìn các LM như một người đàn ông về phương diện sex, để thông cảm, để hiểu rằng các ngài cũng phải chiến đấu hết sức gay go với bản năng tự nhiên, với những rạo rục, đòi hỏi của cơ thể đàn ông, vô số lần trong ngày. Tuy nhiên, Lão không khoan nhượng hay thông cảm cho những LM xé rào, ăn vụng, bởi vì họ là LM, những người tự nguyện chọn con đường tận hiến. Chỉ có lòng đạo đức mới thắng nổi “xác thịt, thể gian”. Sa ngã, chứng tỏ họ không phải là những LM đạo đức. Mà không đạo đức thì không nên làm LM, nếu không muốn nói là không xứng đáng làm LM!

7. Độc thân được kính trọng hơn.

LM được giáo dân và người đời kính trọng bởi rất nhiều lý do, trong đó lý do sống độc thân là một. Nếu một LM cũng vợ con đùm đê như bao nhiêu đàn ông khác, nói khó nghe một chút, “anh cũng như tôi, tôi cũng như anh”, thì có gì để người ta kính nể?

Sau cùng, Lão van xin mọi người ba chuyện:

1. Thứ nhất, làm ơn, đừng bao giờ trông đợi, vận động, hay ủng hộ phong trào LM đòi cưới vợ! Chẳng thấy lợi ích gì cho ai, mà sẽ dở khóc dở cười! Khóc nhiều hơn cười là cái chắc!
2. Thứ hai, làm ơn, đừng đòi, đừng tranh đấu để trở thành LM, một khi đã có vợ con đùm đê rồi. Thầy Sáu vĩnh viễn, được rồi. LM nên sống đời độc thân để trọn vẹn hiến dâng đã đành, những người đã có vợ con rồi thì cũng nên “an phận thủ thường”! Đừng mơ tưởng đến chuyện trở thành LM chi cho mệt! Minh mệt, Giáo Hội mệt, giáo dân cũng mệt cầm canh!
3. Thứ ba, làm ơn, đừng ai nhắc đến chuyện phụ nữ có nên làm LM hay không. Nếu nhắc, Lão sẽ “thượng đài” viết tiếp cho mà đọc mờ con mắt! Mấy bà mà làm LM thì chuyện khóc và cười chắc sẽ là chuyện dài nhiều tập, còn “lâm li bi đát” gấp trăm lần chuyện LM lấy vợ. Đọc xong mà không vừa khóc vừa cười, Lão chết liền!

